

MODRINE

Marija – kot že tolikokrat

Obetal se je oblačen dan, vendar brez padavin. Odpravil sem se na izlet v gozd. Bil sem utrujen in zaželel sem si samote. V dišeči jeseni med drevesi, ki jih je tu pa tam objela meglica in v njih poudarila skrivnost, sem hodil nekaj ur in gredoč molil rožni venec. V zadnjem delu poti sem si nadel slušalke predvajalnika, na katerega sem si shranil pogovorno oddajo neke radijske postaje. Govorili so o Mariji, kraljici angelov. Pogovor je bil še kar dolg, a sem vztrajal do konca, ker sem v njem spoznaval nekaj neodkritega. Rad molim z Marijo, vendar je kot kraljice angelov nisem še nikoli zares srečal.

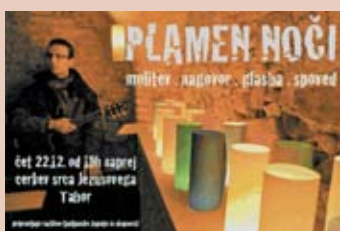
Od parkirišča ob gozdu sem se vrnil domov, kjer se mi je v avtu pridružil mlajši brat. Ne da bi izstopil iz avta, sva nadaljevala pot in med vožnjo prijetno kramljala. V po-

**VEDEL SEM:
MORAL BI JIH POVOZITI,
PA JIH NISEM!**

govoru sem precej govoril, a zlahka ohranjal pogled na cesto. Sicer pa sem se držal predpisov vožnje po mestu. Pred nama je bil daljši in meni dobro poznan odsek ceste brez ovinkov s prehodom za pešce. V njegovi bližini sta na pločniku stala moški in ženska, ki sta se mi zdela čakajoča. Kot da ne želita prečkati ceste, zato nisem zmanjševal hitrosti. Mirno sem se približeval zebri, ko se je zgodilo. Na cesti pred mano so se pojavili trije otroci. Bili so kot stena, ki je z neba padla predme. Imel sem čas pomisliti, da kaj takega ni mogoče, saj jih še pred nekaj trenutki nikjer nisem videl! Hkrati s to bliskovito mislijo sem stopil na zavoro in na črto ustavil avto. Otroci so v strahu odskočili, da bi se izognili trku, jaz pa sem obstal v tišini. V trenutku sem vedel: moral bi jih povoziti, pa jih nisem! Vožnjo sem nadaljeval v trenutnem šoku, ne vedoč, kaj točno se je zgodilo. Zvečer tistega dne sem dojel, da se je med otroke in avto postavila Marija, kraljica angelov in me varno ustavila. Za trenutek sem se močno vznemiril, a me je Marija hipoma pomirila. Kot že tolikokrat.

JANEZ RUS

PLJUSKANJE

V torek, 18. decembra, bo v trnovski cerkvi **plamen noči – molitveni večer**, ki ga pripravljajo

različne župnije in skupnosti. Ob 18.30 bo maša, po njej spovedovanje, glasba, pričevanja, nagovor, molitev, blagoslov z Najsvetejšim. Večer bo zaradi pestrosti nagovarjal raznolike ljudi. Lahko ga izkoristiš kot pripravo na Jezusovo rojstvo!

»In ustvaril je Bog človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril: moža in ženo je ustvaril« (1 Mz 1,27). V centru SKAM pripravljajo novo delavnico, in sicer **pričevanje zakonskega para**, ki bo ponedeljek, 10. decembra, ob 19.30. Zakonca bosta pričevala o svoji poti, razločevanju, pripravi na zakon, izpolnitvi, veselju in blagoslovu, ki ga zakon oziroma družina prinaša v njuno življenje.

Foto: Tatjana Splichal

Ljubezen – pisarna, odprta vsak dan v letu

Pogovor z Alessandrom D'Aveniomi, avtorjem romanov *Bela kot mleko*, *rdeča kot kri* in *Stvari, ki jih nihče ne ve*

Mladi italijanski pisatelj Alessandro D'Avenia je svoje življenje posvetil nenehnemu iskanju resnice v stvareh in ljubezni v medsebojnih odnosih. Njegovi knjigi »Bela kot mleko, rdeča kot kri« in »Stvari, ki jih nihče ne ve«, sta odsev mladih, njihovih (naših) odnosov, težav, napak in strahov. Kot profesor književnosti se zaveda svoje vloge v vzgoji mladih in od njih zahteva kar največ.

Rodili ste se na Siciliji; kako bi jo opisali?

Sicilija je otok, ki je sestavljen iz več delov. Lahko bi rekli, da je sestavljena iz več otokov, čeprav je v resnici samo eden. Vsak njen del je tako različen od drugega. Govorim lahko še bolj na primeru Palermo, kjer je lahko ena ulica raj na zemlji, že dve ulici proč od nje pa je pekel. Tema in svetloba sta torej na tem otoku tako prepleteni, da vsak, ki pride nanj, obenem začuti lepoto otoka in njegove slabosti.

Ali zdaj, ko živite v Milanu, občutite kdaj domotožje? Sicilija je vendarle drugačna kot sever Italije.

Seveda, zelo ga čutim. Vendar sem se Sicilijo prav zato naučil ljubiti še bolj, ker že nekaj let ne živim več tam. Kadar si tako navezan na nekaj, začneš to še bolj ceniti. Kot fant, ki dolgo ni videl svoje punce in jo zato ljubi še bolj, še bolj hrepeni po njej in ji piše ljubezenska pisma. Tudi v svojih knjigah pišem precej o Siciliji, verjetno se bo naslednja knjiga dogajala prav na tem, meni tako ljubem otoku. Zdi se mi, da je tako prav, tam sem namreč veliko stvari dobil in se čutim dolžnega tudi kaj vrniti. Žal je zaradi dela nemogoče, da bi jo večkrat obiskal, upam pa, da bom nekoč lahko učil na Siciliji.

Sicilija je poznana predvsem po mafiji. Ste imeli kakšen stik z njo?

Neposrednih stikov z mafijo nisem imel. Najbliže temu sem bil, ko sem zaradi mafije izgubljal svoje bližnje in prijatelje. Hodil sem tudi v isto cerkev, kamor je hodil Paolo Borsellino (tožilec, ki ga je ubila mafija). Pa tudi profesor na moji šoli, don Giuseppe Puglisi, je bil

Alessandro D'Avenia

Foto: Tatjana Splichal

ubit, ko sem imel 17 let. Ko vidiš, da so ubili profesorja s tvoje šole, ti to spremeni življenje. Zame se življenje deli na življenje pred tem dogodkom in po njem. Je pa k sreči mafija s temi dogodki na Siciliji izgubila precej moči.

Začeli ste že govoriti o don Puglisiju. Zanima me, kaj vam je dal, kaj ste od njega prejeli?

Najpomembnejša je misel, da vsi odnosi med ljudmi potrebujejo čas. Druga misel, da ljubezen ni velika teorija, ki jo je dobro imeti ves čas le na ustih, ampak pomeni posvetiti čas drugim. Predvsem v smislu, da ta čas daješ in da se zaveš, da ga ne boš več dobil nazaj. Vsak izmed nas, ki smo don Puglisi imeli privilegij poznati, lahko pove, da nas nikoli ni obsojal. Živel je tako, kot je živel Jezus. V evangeliju piše, da je bilo življenje z Jezu-

som, kot da bi bil v centru veselja. In prav tako smo se počutili mi, ko smo bili z don Puglisijem. V njem smo videli obraz Boga. Dajal nam je lep zgled za življenje.

Kako je bilo živeti s tremi sestrami in tremi brati?

Težko, ker nimaš svoje sobe, ker moraš nositi obleke svojih starejših bratov ... Ko sem odrasel, pa sem spoznal, da sem se prav v družini naučil, da nisem središče veselja in da so drugi pomembnejši. V veliki družini se naučiš poslušati, skrbeti za druge. Vedno moraš nekaj dati. Volja, ki jo imam v življenju, gotovo izvira iz družine in tega mi nikoli nihče ne bo mo-

V ŽIVLJENJU NI NIČ POMEMBNEJŠEGA OD DRUŽENJA Z LJUDMI, KI JIH IMAMO RADI.

gel vzeti. Zato tudi nikoli nisem razumel propagande medijev in raznih društev proti družini. Prav v družini se naučimo spoštovati pravila, da se ne moreš obnašati, kot sam želiš, bolj si izkušen v premagovanju slabega.

Ste v vlogi profesorja avtoritativni ali prijazni?

Prijaznost je zame del vsakega človeka. Za avtoriteto ti ni treba biti antipatičen. Jezus je imel avtoriteto zaradi dejstva, da je ljubil ljudi in zaradi te ljubezni ni dajal popustov. Ljubezen je namreč dokazovanje. Ker te imam tako zelo rad, ti bom pomagal, da boš dosegel to. In to je tip odnosa, ki ga poskušam vzpostaviti s svojimi dijaki, in vsak dan molim, da bi mi to tudi uspelo. So seveda dnevi, ko v tem uspeš, in dnevi, ko ne. Sicer sem precej strog profesor; ker precej dajem, od dijakov tudi precej zahtevam. Od dijaka, ki lahko dobi

3, moraš zahtevati 5, da na koncu dobi 4. To je moj slog, saj mislim, da nisem nič dosegel, če od njih ne zahtevam največ.

Zakaj ste se lotili pisanja?

Včasih se vprašam, kakšen je smisel pisanja. Vendar ko vidim kakšen obraz, kakšno epizodo iz življenja, morda zgodbo, ki se dogaja v bližini, in me posebno prevzame, vem, da je to stvar, ki jo moram zadržati, ker je pomembna zame. Mislim, da če bom našel resnico v stvareh, ki so zame pomembne, bom znal doseči srca drugih. Pisane je torej boj za resnico.

Lahko rečemo, da obe vaši knjigi, ki sta prevedeni v slovensščino, govorita o medsebojnih odnosih, o ljubezni ...

Seveda, knjige so knjige o odnosih. Največja napaka, ki jo danes počnemo, je, da smo v naših odnosih zamenjali globino s hitrostjo in čustvi. Ob tem mislimo, da imamo zelo globok odnos, če imamo veliko čustev. In zato se odnos ob prvi nevihti tudi podre. Kaj je potem skala, na kateri bi lahko utrdili temelje odnosa? Ta skala je dajati življenje za druge. To pomeni, imeti ljubezen kot pisarno, ki je odprta vsak dan v letu. Pisarno, ki ne more ostati zaprta zato, ker sem brezvoljen, ampak mora biti odprta brez izjem. In to si želimo nakazati v obeh knjigah.

Kaj so največje napake, ki jih počnejo mladi?

To so napake, ki smo jih počeli vsi, vendar mislim, da niso njihove napake, pač pa napake kulture, v kateri živijo. Vse slike, filmi, dogodki, internet, glasba, s katerimi so ves čas bombardirani, delajo njihovo domišljijo pasivno. Prav s to domišljijo lahko izboljšamo svoje življenje, lahko naredimo nekaj velikega. V življenju mladih ni več tišine, umirjenosti, kontemplacije ... Mladi ne molijo več. Zanje je molitev nekaj dolgočasnega. Molitev pa je dialog, boj, pogovor z Bogom. S tvojim prijateljem, na katerega se tudi razjeziš, ga kdaj ne razumeš ... Resničen odnos torej. Če mladi ubijajo najbolj resničen odnos, je to njihova največja napaka.

V vaši prvi knjigi je »belo« nekaj, kar je slabo, in »rdeče« nekaj dobrega. Kaj je za vas »belo« in kaj »rdeče«?

Rdeča je zame prav gotovo Bog. Čeprav ga je včasih težko razumeti in hočeš vse imeti laže, brez truda. Večkrat se ti zdi, da ne odgovarja. Pa vendar na srečo potem kmalu ugotoviš, da ti je bliže, kot si misliš.

Bela pa je predvsem strah pred bolečino. Strah pred izgubo vseh ljudi, ki jih imam rad, in strah pred trpljenjem, tako kot v prvi knjigi pri glavnih junakih. Bog mi vedno pravi, naj razumem, da je »belo« del življenja, vendar naj ne skrbim, ker mi bo on pomagal spet vstati, ko bom na tleh.

Kaj vam torej pomeni vera?

Brez vere ne bi imel moči povedati vsega tega in imeti toliko upanja. V odnosu z Bogom najdem edino osebo, ki me ima vedno rada. To niti moji mami ne uspe, ker noben človek tega ni sposoben. Vera mi daje mirnost, tiste trenutke,